

holder sig ikke saaledes, og jeg vil dog spørge, hvorfor blev der lagt en saadan Vægt derpaa, dersom det var en ordret Oversættelse; hvorfor har man oversat, hvad Luther benævner „des Fleisches“, ved „Legemets“, og ikke ved „Kjødets“; er det en ordret Oversættelse? Mener den ærede Minister fremdeles ikke, at der er Forskiel paa den „hellige Aand“ og den „Helligaand“; den Helligaand er jo Navnet paa den 3die Person i Guddommen, men den hellige Aand er jo en Benævnelse, som passer paa mange andre Aander; vil den ærede Minister nægte, at, naar der tales om Englen Gabriel, da har enhver Kristen Mand Lov til at kalde ham den „hellige“ Aand, — men er det ham, der skal døbes til? Det er ikke Ordskøveri, men det har sin virkelige Betydning. Den Helligaand har eengang sit Navn i den danske Kirke, og det Navn fortjener den at beholde, saalænge der er kristne Folk i Landet.

Til sidst oplyste den høitagede Minister, at der i den Tid var Folk, som forfulgte Præster og Professore, og, da det ikke vilde lykkes med Forfølgelse, saa slog de om i en anden Gade og sagde: nu vilde vi have Frihed. Jeg skal nu supplere, hvad den høitagede Minister har glemt, nemlig at dengang var Stillingen saaledes i den danske Kirke, at de Mand, som havde paataget sig og ved Gd forpligtet sig til, at de vilde lære i Overensstemmelse med den augsburgske Confession, ikke alene ikke gjorde det, men lærte lige derimod; de lærte aabenbart, at vi retfærdiggjøres af vore egne Gjæringer, og de lærte ikke

alene saaledes paa Universitetet, men ogsaa trindt omkring i Landets Kirker. Da var det, der fremstod Mand, som forlangte, at, naar disse Folk vilde føre en saadan Lærdom, saa skulde de træde ud af Kirken, eller, naar dette ikke kunde skee, saa skulde man tillade os at træde ud; — og fik vi da Lov dertil af det kongelige danske Cancellie? Nei! Dersom vi vilde træde ud af Kirken, saa stod Tugt-huset os aabent; det var det, som blev budt os. Vi maatte finde os i at leie Koster for at høre Guds Ord, — og det var ikke det danske Cancellie, men Kong Frederik den Sjettes Mildhed, der gjorde, at vi kunde komme til at høre Guds Ord. Saaledes var Omstændighederne. Men, da der saaledes ikke kunde blive Tale om Frihed til at træde ud, saa var det, at den Mand, som havde staaet i Episcopen for at paatale de Christnes Net, saae, at der dog laa en Uvei ganske nær, som man havde overseet, den nemlig, at, dersom den Frihed, som for Storstedelen findes Sted i Kjøbenhavn, fik sin fulde Udstrækning, saavel der som over Landet i det Hele, saa var al Vanstællighed med det selsamme hævet; de, som holde sig til de Præster, der lære Retfærdighed ved Gjærning, og til de Præster, der døbe saa og saa, de saae at holde sig til dem paa eget Ans og Tilsvær; vi forlange ikke at føre noget Tilsvær med dem, men vi forlange Frihed for os selv, og paa denne Maade kunne ikke alene vi, men Alle saae Frihed. Saaledes talte vi dengang, og skal det kaldes Forfølgelsesaaend, da er det en meget besynderlig Anvendelse af dette Ord.